

ЛИСТ

Година I

НОВИ САД

Број 1

Среда, 29. новембар 1961. године

НОВИНЕ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „НИКОЛА ТЕСЛА“

Живео Дан Републике!

Овога пута у оквиру јубиларне године у којој се бележе две деценије протекле од почетка ослободилачког рата, Дан Републике има посебан значај који треба да се уклопи у овогодишњу прославу. Двадесет девети новембар је био резултат дуготрајне борбе свих наших народа који су својом крвљу и својим животима извојевали Републику. Не можемо пропустити прилику а да се не сетимо минулих дана када је са нашим народима у најтежим часовима остала једино Комунистичка партија да их поведе кроз тешку и славну борбу. Ове године прослављамо двадесетогодишњицу дана устанка. Седмог јула 1941 године пукла је пушка Жикице Јовановића у селу Бела Црква која је одјекнула по целој нашој земљи као позив на велику борбу.

Ослободилачка борба је окупила, ујединила и устремила к једном циљу — националном и социјалном ослобођењу — до тада разједињене наше народе. Братство и јединство исковано у борби плаћено је крвљу и костима најбољих синова и кћери народа Југославије. Биле су то велике и незаборавне жртве, јер кад иду у борбу људи, војска коју је држава створила, онда је то њихова дужност према својој отаџбини, онда је то дуг сваког грађанина и родољуба. Али кад без мобилизације, добровољно иду млади и стари у борбу знајући да ће у њој и погинути, онда је то више него дуг домовини, онда је то надчовечански херојизам људи који жртвују себе да будућа поколења буду срећна.

Нису биле узалудне жртве и напори које је дао наш храбри народ. Њима је створена наша социјалистичка домовина у којој сви наши народи равноправно живе. Ми смо се ослободили не само окупатора, већ и домаћих издајника и буржоазије која је тако немилосрдно експлоатисала наше народе. Када је пре шеснаест година освануо Дан Републике и Уставотворна скупштина прогласила Југославију републиком, наш народ је знао да је дошао до коначне победе и да је противнародна владавина заувек одстрањена.

Као што је борба наших народа позната широм земаљске кугле, данас су исто тако познати

напори наше државе, на челу са другом Титом, за очување мира у свету. Београдска конференција јасно указује спремност наше владе за рад на очувању мира у свету и безбедност човечанства.

За протеклих шеснаест година постигнута су велики резултати у изградњи наше земље. Ми желимо да наука и техника и техничка достигнућа искористимо за добро нашег становништва.

Овај дан треба да потсећа наше младе генерације како је постала наша домовина.

Живео 29 новембар — Дан Републике!

Живео друг Тито!

Букинац Смиља, VIII-1

A ja sam je tako čuvala

Vreme je bilo hladno. Sedela sam kraj peći. Napolju je vetar svirao svoju jezivu melodiju i igrao se belim pahuljicama koje su u gustom roju padale na zemlju. Bilo je lepo posmatrati igru pahuljica koje su poigravale po taktu muzike koju je izvodio vetar zviždeći i provlačeći se kroz dimnjake.

Sve je bilo belo. Dosadilo mi je gledanje kroz prozor. Potražila sam mog vernog druga, knjigu koju sam već nekoliko puta pročitala. Ona se bila vratila sa svoga gostovanja u susednoj kući. Susedka joj je dala novo plavo odelo. Bila sam veoma srećna kad sam videla svoju knjigu u tako dobrom stanju. Samo, kad sam je uzela u ruke, videla sam da je znatno omršavila. Tome sam se jako začudila, jer znam da stvari takve vrste strogo drže liniju, da se nikad ne goje, a retko mršave. Ali, nažalost, moja knjiga je omršavila i uprljala se. Izgledalo je kao da su pojedini listovi kupani u kofii i mastilu. Brzo sam prelazila stranice koje su mi se činile lepim i želela da dođem do najlepših. Ali ovaj Tih stranica nije bilo. Samo su brojke pokazivale da nedostaje nekoliko stranica.

Bila sam žalosna što su mi na tako ružan način upropastili knjigu-druga kojeg sam najviše volela i čuvala. Naročito sam je cenila zbog lepote poređenja i opisa. Sada stoji u ormaru i nikom ne ide u goste jer je omršavila i ostarila. Ponekad je uzmem i pročitam koji deo. S tugom mislim na obećanja susedke:

— Čuvaću je, samo mi je daj, jer i ja volim da čitam.

Reč nije održala. Zbog toga nije više ni došla da traži drugu knjigu.

Tari Katarina, VIII-2

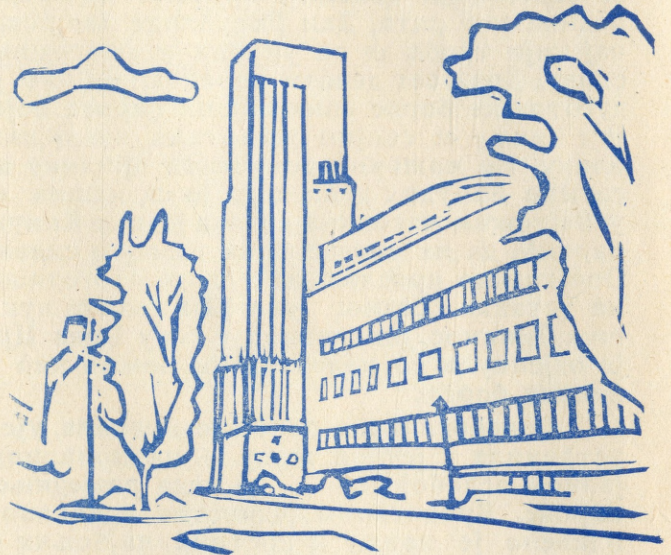
Knjiga je moj najbolji drug

Svako ko mnogo čita mora da zavoli knjigu i ona mu postaje najbolji drug. To kažem i ja, jer što više čitam knjiga mi postaje bliža, draža, ona postaje moj svakodnevnih hobi.

Kadgod čitam neku knjigu postajem jedna od ličnosti romana ili pripovetke. Posmatram junake, idem ukorak sa njima, osećam ono što i oni osećaju i delim sa njima sve radosti i nedaće. Na kraju svake pripovetke ili romana mnogo razmišljam i maštam. Tada postajem glavna ličnost romana, jurišam, koljem, rušim, palim i na kraju se trgnem i prosto mi bude nekako krivo što sve to nisam doživeo.

Mislim da nema knjige koja nije na neki način interesantna i poučna. Svaka knjiga ima svoju draž. S pravom mogu reći da je knjiga moj najbolji drug, jer uz nju provodim svoje najlepše trenutke.

Galić Miroslav, VIII

К Н Њ И Г Е

*Књиге су ми
добре друге,
оне школске,
а и друге.*

*Волим књиге о Јапану,
о Кини, о Магелану,
о мору, о риби малој,
о палми, о шкољки шарној.*

*Волим књиге о прашуми,
лаву ком се смеју мајмунци,
зебри, шигру и жирафи,
о дубини где су шарани.*

*Волим да прочитам
много књига шаквих,
јер ја из њих сичичем
и знања свакаквих.*

Катарина Хербуш, VIII

Сустрет са књигом

Са књигом сам се упознао доста давно. Не знам тачно када је то било, али сигурно знам да је било пре него што сам научио слова. Било како било, мој први сустрет са књигом није био пријатељски. Погледао сам је крвнички, и замислите, растргао је. Такво „чудо“ до тада нисам видео, па сам мислио: или ће оно мене, или ја њега.

У почетку су ме привлачиле велике сликовнице са лептирима, бубама и медведима. Мајка ми је понекад читала кад сам полазио на спавање тихо изговарајући сваку реч, све док нисам утонуо у сан. Али почела је школа, пошао сам у први разред. Научио сам читати. Друг-

чије можда не бих дознао за „Мачка у чизмама“ или за „Млинаревог сина“. Сећам се добро тих првих прича које сам срицао наглас у кухињи седећи за великим столом покривеним плавим столњаком док је мајка кувала. Тада сам заволео књигу и постала ми је најбољи друг све до данас.

Мој друг књига и ја добро се слажемо. Он има још много да ми прича, много да ми прича у вечерње часове када је напољу све мирно и када све спава. Тада читам приче и видим јасно: магловиту долину, једва видљиве планине, малу кућицу и мутно небо.

Часњи Ференц, VIII-2

ЈЕСЕЊЕ ЈУТРО

Горе се њлави небо
и зора већ руди,
а сунце се већ јавља
да вредне сељаке буди.

Јутро ће бити сунчано,
ал' магла га још њомало муши.
Ево, назиру се већ и брда
на нашој рођеној груди.

И фабрике већ раде,
већ куља из димњака дим,
радници весело раде,
свако је заузет нечим.

Велика њоља њружају
боју зелену и жућу,
и један трактор оре,
њеш бразда оставља на њушу.

Кашарина Хербуш, VII

AZ ŐSZ

Elröpül a gólya már,
Hideg neki ez a táj.
Röpül - röpül más országra,
Hol jobban süt a nap rája.

Jön a kukoricalörés,
Meg a vidám szüretelés
Tarlóhántás és traktorral
A búzavetés.

Májer Zoli IV 4

J E S E N

Kada jesen dode,
vetar duva tada
i na sivu zemlju
žuto lišće pada.

Preko suvog lišća
deca rado jure,
s torbama u ruci
svojoj školi žure.

Josimov Ljiljana, VI 4

ŐSZ IDŐ

Odakünn zord az idő.
Elmúlt a nyár,
Itt az ősz idő.

Sárguló levelek
Bús nótát ringatnak;
Üzenetel küldnek
Nyárnak és tavasznak.

Üzenetben zengik
Panaszukat,
Nem sokat baszélnek,
Hullnak az avarba!

Lassacsóán hódonyha
Terült el mindenütt,
És így a természet
Mély álomba merül.

Kollár Valéria VI 6

FRUSKA GORA

Tartományunk büszkesége,
Fruska Gora szép vidéke.
Ezeréves multja van már,
Vajdaságan mégis áll.

Kiránduló látogatja,
Megpihen a szeme rajta.
Erdeiben ezer madár
Énekel a sok fán.

Háborúban is volt része,
Hogy hazánkat megvédje:
Harcosoknak nyújtott fedelet
Hogy bennünket megvédjenek.

Klett Gábor VII 4

МРЕЖА

Moja mreža mala
crvena i bela,
svaki dan je њuna
svakoјаких јела.

S њом на њазар идем,
кућим увек у њу
намирница разних
чак и када је њразник.

Кашарина Хербуш, VIII

J E S E N

Gledam kroz prozor. Lišće je žuto i presijava se kao da je napravljeno od zlatnih vlakana. Priroda je lepa, mada je jesen već pri kraju. Stari jablanovi se neumorno njišu na tihom povetarcu. Nebo ima nebično lepu plavu boju, a sunce sipa poslednje tople zrake na zemlju. Sve je nekako tajanstveno!

U sobi je tišina. Razmišljam dugo i posmatram prirodu. Odjednom se naglo otvaraju vrata. To je majka. Nešto nosi u kotarici. Pogledam. To su zadnje jabuke sa našeg drveta. Tako je to, mislim. Kroz nekoliko dana jesen će da obori i zadnje listiće sa drveta. Žao mi je. Ali odjednom se setim da je jesen lepo godišnje doba jer tada i sazreva i bere se mnogo voća i povrća.

Majka izlazi iz sobe. U sobi ostajem sama utonuvši u misli o jednom lepom godišnjem dobu koje je skoro već pri kraju.

Rankov Radmila, V-3

SEĆANJE NA RODNO MESTO

Moje rodno mesto je selo Plavna. Nalazi se u jugozapadnom delu Bačke, na levoj obali Dunava, kraj grada Vukovara. Položaj sela Plavne je vrlo lep zato što je u neposrednoj blizini Dunava. Pošto je zemljište vodoplavno, prokopani su mnogi kanali iz kojih velika pumpa vuče vodu u Dunav. Okolina Plavne ima mnoge šume koja predstavlja bogato lovište divljači. U šumi je sagrađen lovački dom, jer je tamo savezno lovište. Tu često dolaze u lov naši poznati rukovodioci, kao i mnogi gosti iz drugih zemalja. Ima dosta vinograda, a veoma je razvijeno i povrtarstvo, jer je grad Vukovar veliki potrošač povrtarskih proizvoda. Zemljište sela Plavne je neobično plodno i ima više velikih poljoprivrednih ekonomila.

Samo selo Plavna je vrlo lepo. Njegove ulice su prave i široke sa mnogo zelenila. U selu je sazidan novi i veliki bioskop. Selo ima osnovnu školu „Ivo Lola Ribar“, biblioteku, veliku i lepu zdravstvenu stanicu, veliki omladinski dom i više prodavnica. Mnogo volim moje rodno mesto i posećujem ga kadgod mogu.

Herbst Nevena, V3

L O V

Rado se sećam lovačkih doživljaja koje sam doživeo po šumama Bačke zahvaljujući ocu koji me je vodio. Neću govoriti o nekom bogatom lovu jer i siromašan lov može da bude lep.

Moglo je biti oko šest časova izjutra. Otac i ja stajali smo na nasipu koji je štitalo polja na kojima nikoga nije bilo pošto je bila nedelja. Otac je razgovarao sa nekolicinom lovaca koji su držali svoje dvocevke na ramenima i pušili iz svojih lula jak duvan. Okolo je skakalo nekoliko lovačkih pasa, kako su ih nazivali, iako su bili ko zna koje rase. Ja sam stajao postrani i razgledao predeo. Vazduh je bio hladan. Tamo na istoku rađao se dan. Duguljasti oblaci koji su se tuda protezali dobili su crvenkastoljubičastu boju. Tamo već je svetlilo, i što se svetlo više pojačavalo i kod nas je dospevalo više svetlosti. Potom se ceo horizont na istoku pretvorio u crvenkastožutu boju koja se ogledala u kapljicama rose. Polako se razdanjivalo. Nebo je postalo otvoreno plave boje, a njegovu ujednačenost nije poremetio nijedan oblacić, jer su oni na istoku već odavno otplovili. U daljini je nasip zaokretao, a iza njega se videla šuma kroz slabu maglu. Iza uskog pojasa šume hućala je Tisa koja se videla odavde sa nasipa preko vrhova starih vrba. Sa druge strane nasipa bile su njive i vinogradi.

Lov smo započeli s ove strane nasipa. Ja sam koračao po tvrdoj, ispucaloj zemlji na putu na kojem su se raspoznavali tragovi seljačkih kola. U duši mi je bilo vedro U ruci nisam imao ništa, samo mi se o ramenu klatila mala tašna u kojoj je bio bogat doručak. Ljudi su se trudili da sateraju kroz kukuruze ono malo srna koje su se tu možda pritajile, ali bez uspeha. Bili su mokri od rose, ali nije bilo hladno jer ih je grejala rakija. Lovili smo sve do večeri, ali smo ulovili svega dve srne. Bilo nas je najmanje šezdeset od toga polovina sa puškama

Za lovačku večeru smo, pored ono malo srnećeg mesa, na našu najveću žalost, morali kupiti ovčijeg mesa, ali smo se bar pošteno najeli,

Čanji Ferenc, VIII-2

BILO JE...

Bilo je to jednog zimskog dana kada još nisam išla u školu. Krupne pahuljice su vežale napolju. Bilo je rano jutro. Nikoga nije bilo kod kuće. Ja sam ustala i onako u spavaćici otišla ka onoj lijojci gde sam juče zapazila da je mama ostavila lak za nokte.

Izvadila sam lepi i crveni lak. Nisam ga mogla otvoriti. Odnela sam bocu u kupatilo i stavila je u vodu. Mislila sam da će se odlepiti zapašać. Kad sam je izvadila iz vode, boca, onako vlažna, sklizne na beton i jaol! Flaša se razbila.

— Šta ću sada? — mislila sam u sebi.

Brzo sam se snašla. Uzela sam četkicu koja je ispala iz razbijene bočice i počela sve redom da mažem: četkice za zube, sapun, odelu mećićima i lutkine nokte. Kada je to bilo gotovo, izašla sam u kuhinju i malo namazala štednjak da bi bio lepši. Tada sam se presvušla i otišla u komšiluk da pokažem drugarici svoju lepu lutku sa crvenim noktima.

Kad je baba došla kući sa pijace, imala je šta da vidil!

Oprala je štednjak i lutkine nokte zbog čega sam ja plakala, a u kupatilo nije ušla, te nije najgore ni videla. I mama je došla kući i ništa nije primetila sve dok nije otišla da opere ruke. Tada je imala šta da vidil! Zvala me je. Zapitala me je šta sam to napravila. Baba je stajala pokraj nas zanemela od čuda. Ja sam slagala da nisam to napravila. Tada se mama naljutila što sam lagala i dobro me istukla.

ЈАВОРОВА ШУМА

*Златно сунце обасјало
и село град,
раде вредни пионери,
они саде сад.*

*Киша ће га заливати,
сунце ће га обасјати,
па ће бити шума пушта
од јавора густа.*

*Тад ће пионери,
кад сунце извири,
доћи да се наиграју,
уживају, зајевају.*

*Пријаће им свежи ваздух
јаворове шуме свуд,
у коју су укопали
свој сојствени труд.*

Кашарина Хербуш, VIII

Jedan nestašluk koga se rado sećam

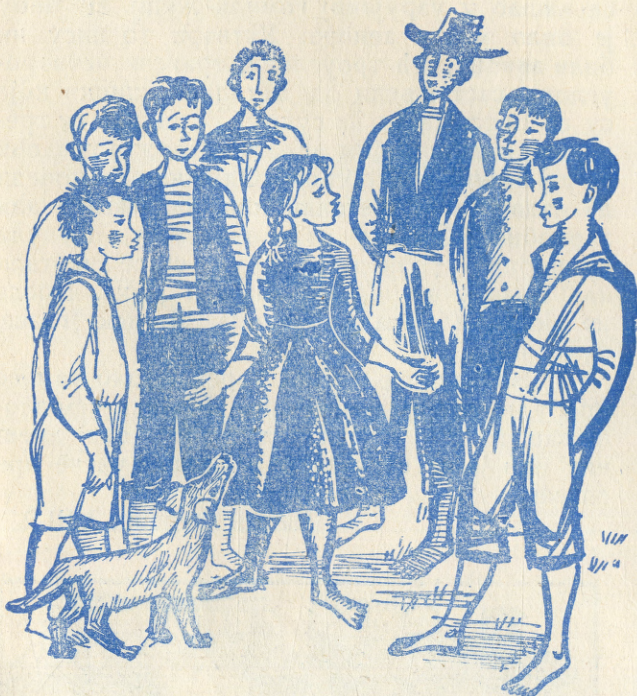
Prošlo je već nekoliko godina od toga događaja, a ja se sećam svake pojedinosti. I kad god pomislim na njega, preda mnom se pojavi lik moga dede. Kao da me i sada gledaju te pitome oči uokvirene sedom kosom.

Imao je duge sede brkove koje je staračkim rukama gladio i savijao na krajevima. U duge zimske dane sedeo bi pored peći i gledao kroz zamagljene prozore. Sedeo bi tako satima dok bi mu ruke podrhtavale na krilu. Volela sam da ga posmatram. Iznenada bi ustao i počeo nesigurnim koracima da se šeta po sobi. U rukama bi držao svoj omiljeni štap dok bi mačke jurile preko sobe. Moj deda je bio veliki neprijatelj mačaka. Štapom bi lupkao po patosu i zavlačio ga pod krevete dok bi mačke uz glasno mjaukanje bežale preko sobe. Ja bih odmah otvarala vrata da ih spasem bede.

Jedne večeri deda nije bio u sobi. Dovela sam svoje društvo drugova i drugarica. Uz glasno čavrljanje zavukli smo se pod krevete i sa nestrljenjem čekali dedu. Kad se stari pojavio na vratima, mi smo svi u horu počeli da mjaučemo. Deda se uznemirio i počeo da osluškuje.

— Šic! Šic! — dopro je do nas starački glas dok smo mi još složnije mjaukali. Bili smo sigurni da nas neće videti jer godine mu nisu dozvoljavale da povije leđa.

Takvim šalama često smo ga uznemiravali.

Чича Илија

На крају наше улице налази се стара кућица. У њој је живео седи чича Илија. Лети, под миришљавом липом, седела су деца, а чича Илија је плео дечије приче. Зими, док ветар фијуче и пева своју вечиту песму, чича Илија нам прича све нове и нове приче у својој топлој собици.

Једног летњег дана дођосмо по обичају код чича Илије.

Шта је? Где је наш добри чича? Зачудили смо се када га нисмо видели на уобичајеном месту. Уђосмо у кућу. Он је лежао на кревету. Хтео је да буде весео, да нас обрадује као и пре, али му то није ишло од руке. Био је болестан. Јутарњи зраци сунца обасјавали су собу и седу браду чича Илије. Када би само могли да му помогну да оздрави!

Убрзо је чича Илија опет седео под липом и причао нам. Али његове приче нису биле више тако веселе ни смешне као пре. Болест је оставила трагове на чичи. Постепено је венуо. Често, док би нам причао, он се умарао и рекао нам тужно нас гледајући својим крупним очима:

— Децо, треба да ручам, оставите ме! Тада би одлазио у кревет и тихо јечао.

Једног јутра дошли смо жагорећи код чича Илије. Њега није било испод липе. Утрчали смо весело вичући:

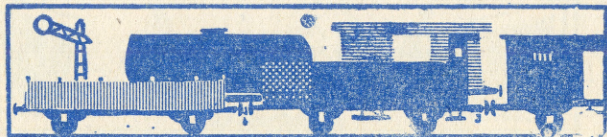
— Чича Илија! Чича Илија!

Али срца нам се стегоше. У соби у коју јутарњи зраци још нису продрли, лежао је чича Илија. Ручом нас је позвао. Сузе су му блистале у очима. Кошчате суве руке лежале су на прекривачу, дрхтаве усне су упућивале последњи поздрав нама, „деци чичиној“. И ми смо заплакали искрено и тужно. Јецали смо загњуривши главу у његов прекривач.

Сутрадан смо опет дошли, али врло тихо. На средини собе затекли смо црни сандук.

Букинац Смиља, VIII 1

SEĆANJE NA RASPUST

Osvanuo je peti juli, dan koji će mi dugo ostati u sećanju. Tog dana sam išao sa tečom i šurakom na njivu. Dok su oni kosili zob, ja sam otišao na drugi kraj njive po suncokret. Kad sam se vraćao nazad, primetio sam da se u zobu nešto miče. Pomislio sam da je zmija te brzo otrčah i rekoh teći i šuraku. Oni se naoružaše vilama i mi podosmo na označeno mesto. Ja sam išao napred. Kad smo stigli na to mesto, ne znam ni sam kako se to desilo, ja sam se od straha ukočio i propustio njih napred, a sam ostao po strani.

Polako su prilazili mestu na kome se micala zob. Obojica su digli vile uvis i bili spremni za borbu. Gledao sam ih sa oduševljenjem i strahom kako polako ali sigurno napreduju. Iznenada teča baci vile ustranu i poče da se smeje. Brzo sam im prišao i na moje iznenađenje ugledao prepelice mužjaka i ženku sa šest mladunaca. Pokupili smo ih i odneli kući.

Bio sam srećan jer me je teča kod kuće pohvalio kao dobrog dečka. Bio sam srećan još i zato što nije rekao istinu jer bi mi se drgovi smejali. Tu čudnu porodicu pustili smo u dvorište i ona se brzo snašla i sprijateljila sa živinom.

Taj dan će mi ostati dugo u sećanju zato što sam prvi put imao prilike da vidim porodicu prepelica, ali i zato što sam se prvi put tako uplašio misleći da je u zobu zmija.

Šević Mirko, VIII-2

НЕВАЉАЛА ЛУТКА

Имам лутку малену,
Халџицу шарену
док јој ја обучем,
шреба да је шучем.

У води се брља,
одмах се исрља,
дође ња се жали
да су је упрљали
онако у шали.

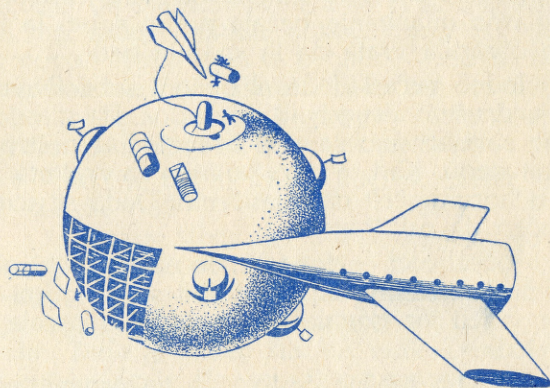
Хербуш Каширина, VIII

Из мога дневника

Неколико вечери сам већ бојаживо полазио на спавање. Пред очима ми је стално лебдела сцана из онога страшног сна који сам недавно сањао.

И те вечери сам дуго био будан, удубљен у књигу о страховтама рата четрдесет прве године. Пренух се из читања на лавез суседног пса који је вероватно најавио пролазак неког пијанице, а можда и поштеног човека. Угасих светло и покрих се до ушију. Полагано сам утонуо у неку топлу пријатну празнину, у празнину у којој нико не зна за себе и која се назива сан.

Те ноћи нисам спавао добро. У сну сам се нашао у узрујаној гомили људи. На небу је било много авиона. Уствари то нису ни били авиони, већ троуглови, трапези четвороуглови састављени од металних шипки које су се пресијавале на сунцу. Те шипке су трепериле и међу собом мењале положај градећи на тај начин нове облике. Одједном су почели да падају мали метални кликери, лагано али злокобно. Када су пали на земљу, прснули су ширићи отрован гас. Људи су се извртали као црви у ватри, без гласа и јаука. После је наступила јака експлозија. Људске главе, руке, ноге...

Сав љознојен и усплахирен тешко сам се пробудио под утицајем сна. Цео дан сам зловољан, па чак и сада када пишем овај дневник при јакој светлости сијалице, увече пре спавања.

Часњи Ференц, VIII-2

Прича о мојој зечици

Пре три године сам имао малу фарму- четири зечице, два зеца и двадесет осам зечића.

Најстарија зечица расе ангора са белим крзном и првених очију имала је дванаест малих. Још нису ни прогледали када се у шупу доселио велики пацов са дугим репом и злбним очима. Ја то нисам приметио, али је бела зечица по имену Хуанита видела нешто на дрвима испред кавеза. Почела је да фркће. Брзо сам се окренуо, али било је касно - иза дрва је вирио само део другог репа.

Дани су текли нормално. Али једнога дана чистећи кавезе приметио сам рупу са друге стране кавеза где су били зечићи. Није било потребно да погледам да ли које недостаје. Хуанита се тужна и бе-

сна попела на задње ноге и гледала у правцу дрва. Разумео сам њену жалост. Да бих је утешио, дао сам јој дупли оброк зоби. Није помогло. Хуанита је преврнула зоб и почела да га размеће. Оставио сам је да сама тугује.

Сутрадан је зечеве хранио мој брат. Рекао ми је да је ситуација непромењена. Идућег дана дошао је ред на мене. Устао сам раније и пошао у шупу. Пред кавезом Хуаните лежао је мртав пацов. Са дрва, са зечићем у устима гледала ме је Хуанита својим крупним очима. Погледао сам дрва умрљана крвљу. Хуанита је скочила. Поглед ми је пао на њена одерана леђа. Призор је био грозан. Била је као ножем одерана. Из њених очију је зрачило задовољство мајке осветнице.

Којић Миленко, VIII-1

СТАРИ МАЧАК

Био један мачак сивар,
иа имао једну сивар,
један листић од банане
сивар из циркуса Медране.

Ништа више није им'о,
с тим је задовољан био,
Али ето једног јада
болест дође изненада.

Угинуо мачак сивар,
остала је једна сивар:
један листић од банане
сивар из циркуса Медране.

Хербуш Кашарина, VI.1

МОЈ БРТ

Моја башта је мала,
Ал' је врло лепа,
У свако доба има у њој
Свакојаког цвећа.

Има: ружа, каранфила,
Маргарета, георгина,
Зумбула и љубичица,
лейширма посластича.

Толико леких мириса,
Лейшира и пшичица,
И дивним сунчаним сјајем
Одише моја баштица.

Лейо је биши у мојој башти
Цршати, чисташи или шити,
Кад хоћу да одем у башту
Знам, срећна ћу биши.

Хербуш Кршарина, VIII

НА ИБРУ

Волела сам ову реку измалена
лепа лепа су ми крај ње проведена.

Увек гледам њене воде све зелене
и обале чистом водом умивене.

Ал' се сећам сада оних дана,
кад је крај ње било јуно паршизана.

Месаровић Даница, VI

KUKURUZ

Кукуруз је сивочна храна,
њена вредни сељак сеје,
а његово жуто зрно
често нам хлеб замењује.

Његова нам сивна зрна
и радостива доста дају
јер и мала деца знају
шта све од њих добијају.

Срећа права у јесен је
кад се око ваљре скаче,
кад кокице жуцкају
и решета напуштају.

Мала Анка и Јовица
око ваљре шрчкарају
и кокице мале беле
у кецељу сакуљају.

Јернов Мира, V-1

Najsrećniji dan

Pošto volim sportove, a najviše fudbal, i pošto ga igram dobro bio sam omiljenen među drugovima fudbalerima.

Jednog dana mi je drug rekao da dođem na trening na igralište „Vojvodine“. Bio sam ushićen. Ja na igralištu čuvenog kluba! Kakva sreća! Toga dana trener nije došao, ali sam ipak bio opažen od drugih dečaka pa su se svadali na čijoj ću strani igrati. Na drugom treningu trener me je pohvalio i zapitao kako se zovem. Tog trenutka sam prosto uobrazio da sam neki slavni fudbaler i da će me u najmanju ruku intervjuisati. Odgovorio sam što sam mogao glasnije i otrčao za loptom. Posle nekoliko vrlo uspehlih driblinga trener Krstić me je pred svima pohvalio i rekao da obavezno dolazim na treninge. Tada sam, pravo da kažem, narastao kao kvasac.

Mislim da mi je taj dan ostao u sećanju kao jedan od najsrećnijih dana. Da li ste tako nešto doživeli i vi?

Stanić Vladimir, VIII-2

MESEC

Mesec je divan. Žut je i lep kada se pogleda. Sjajno svetlo ga svuda okružuje. Na njegovoj sjajnoj žutoj površini jasno se ocrtavaju tamne mrlje. Za vreme vedrih noći prosipa svoje srebrne zrake po prirodi koja spava. On nečujno plovi celu noć po nebu, a sa prvim sunčanim zracima on nestaje u jutarnjem rumenilu. Jako volim da posmatram kako se Mesec smanjuje sve dok ne postane tanak kao srp. Njega okružuju milioni zvezda koje trepere na tamnom nebeskom svodu. Za vreme mutnih noći pokriju ga tamni oblaci i Mesec se jedva vidi, ili se uopšte ne vidi.

Kačanski Đorđe, IV

ДРИНА

*Дрино, водо ѿлемениша,
бурно шумиш крај Зворника.
Бурно хуче силни вали
хишајући ка центриали.*

*Дрино, водо брза и сшудена,
јуначком си крвљу заливена,
Сушјеска је, пришока ти мала,
много крви у борби послала.*

Цафо Никола, V

Pomirenje sa drugom

Imam vrlo mnogo drugova. Druga Prunića nekako izdvajam od ostalih i najviše volim kao druga. Ali u martu smo se posvadali bez ikakvih važnih razloga.

Jedno vreme bilo mi je krivo kada god sam pogledao u njega. Često je bio u društvu mojih drugarica. Oni su ćaskali i smejali se, a ja sam se uvek odvajala. Kad smo se sreli na ulici, on je okrenuo glavu na jednu, a ja na drugu stranu. Više puta je pitao putem nekog druga da li hoću da se pomirim. Ja sam uvek tvrdoglavo rekla:

— Nel!

Došao je čas pomirenja i to posle sedam meseci. U ponedeljak sam donela u školu leksikon i dala ga Dušku. Dok je Duško pisao u leksikon, Prunić mu je stajao iza leđa i najzad je upitao:

— Čije je to?

— Duško se okrenuo i leno odgovorio:

— Njeno.

Prunić me nije video i pitao je:

— Hoćeš li i meni dati?

Tada sam odgovorila:

— Hoću.

On me je srećno pogledao i rekao vrlo tiho:

— Olivera!

Bila sam srećna, presrećna. Prune i ja — opet drugovi! Zar to ne zvuči divno? Sada ga još više volim i cenim kao dobrog druga. Taj dan — ponedeljak, deveti, zapisala sam u svoj dnevnik radujući se našem pomirenju.

Olivera Golubović, VIII-1

УВЕК АКТУЕЛНА

ТЕМА

